

P/6550
29.06.2017.

OKRUŽNI SUD U BANJALUCI
Broj: 11 0 U 019421 16 U
Dana, 27.06.2017. godine

Okružni sud u Banjaluci, po sudiji Bošnjak Glizijan Ljiljani, kao sudiji pojedincu, uz učešće Brković Ljiljane, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja za borbu protiv korupcije "Transparency International BiH", Ulica Gajeva broj 2 (u daljem tekstu: tužilac), zastupano po Predsjedavajućem Odbora direktora – Blagovčanin Srđanu, protiv "Komunalac" a.d. Kozarska Dubica (u daljem tekstu: tuženi), zastupan po zakonskom zastupniku – direktoru Nikoletiću Božidaru, a on po punomoćniku Kremenović Darku, advokatu iz Banjaluke, Aleja Svetog Save broj 7A, u predmetu "čutanja uprave" u postupku pristupa informacijama, dana 27.06.2017. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija, kao neosnovana.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova davanja odgovora na tužbu, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Podnesenom tužbom tužilac predlaže da ovaj sud naloži tuženom da mu omogući pristup informacijama i donese odgovarajuću odluku u skladu sa članom 31. stav 4. Zakona o upravnim sporovima i da tuženog obaveže da nadoknadi troškove sudskih taksa na tužbu i presudu. U istorijatu tužbe navodi da se, dana 28.04.2016. godine, obratio zahtjevom tuženom za dostavu određenih informacija, koje su pod kontrolom tuženog, ali da je tuženi odlukom broj: 637/16 od 16.05.2016. godine, odbio zahtjev, nakon čega je izjavio žalbu, koju je predao putem pošte dana 30.05.2016. godine. Međutim, kako je bezuspješno protekao rok od 60 dana, a da tuženi nije odlučio o žalbi, dana 08.08.2016. godine, uputio je zahtjev za naknadno odlučivanje, sve u skladu sa članom 17. stav 1. ZUS, pa kako je i taj rok bezuspješno protekao, smatra da su se stekli uslovi za pokretanje upravnog spora u skladu sa članom 17. stav 1. i 2. ZUS.

Na zahtjev Suda tuženi je dostavio odgovor na tužbu u kojem navodi da se u konkretnoj stvari uopšte ne radi o upravnoj stvari, jer da se u upravnom sporu odlučuje o zakonitosti akta republičkih organa uprave, a da u konkretnom slučaju nema konačnog upravnog akta. Ukazuje i da prvostepena odluka, koju je kao takvu označio tužilac, nema karakter rješenja u upravnom postupku, protiv kojeg bi se eventualno mogla izjaviti žalba, pa da se radi o pokušaju tužioca da stvori pravnu konstrukciju, stoga predlaže da se tužba odbaci. Opreza radi ukazuje da tuženi nije donio ni zaključak, ni rješenje, a što je potrebno u smislu odredaba Zakona o slobodi pristupa informacijama, a inače se radi o traženim informacijama, koje su javne i dostupne svima, pa ugovore, u vezi javnih nabavki vodi Agencija za javne nabavke Bosne i Hercegovine i objavljuje ih na posebnom portalu javnih nabavki, tako da je ta informacija javna i dostupna svima, a spiskove i evidenciju svih zaposlenih, na teritoriji Republike Srpske, vodi Poreska uprava Republike Srpske, tako da te informacije nisu pod kontrolom tuženog, kao javnog organa, bez javnih ovlašćenja. Još navodi da je tuženi organizovan kao privredno društvo, u formi akcionarskog društva i nema status javnog organa u smislu Zakona o slobodi pristupa informacijama u BiH. Po toj analogiji i banke, koje su takođe akcionarska društva, morale bi dostaviti podatke o svojim klijentima. Kako se nisu vodili upravni postupci povodom podnesenog zahtjeva, predlaže da se tužba odbaci, ili odbije, sa obavezom da se tužilac obaveže naknaditi mu troškove upravnog spora, na ime davanja odgovora na tužbu po punomoćniku, advokatu.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor tužene strane, ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Tužba nije osnovana.

Utvrđuje se da je tužilac podnio zahtjev tuženom za pristup informacijama dana 28.04.2016. godine, sa pozivom na član 14. i 11. Zakona o slobodi pristupa informacijama BiH („Službeni glasnik BiH“, br. 28/2000, 45/2006, 102/2009, 62/2011 i 100/2013, u daljem tekstu: Zakon), kojim je tražio da mu tuženi dostavi sve ugovore o javnim nabavkama radova, roba i usluga, zajedno sa pripadajućim aneksima svih zaključenih ugovora, koje je zaključio u bilo kojem od zakonom predviđenih postupaka, u toku 2015. godine; kopiju Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta i spisak svih zaposlenih, nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa.

Tuženi je odgovorio na zahtjev, dopisom broj: 637/16 od 06.05.2016. godine, u kojem je tražio da se zahtjev preciznije odredi u smislu da se navede na koje ugovore je tužilac mislio u toku 2015. godine, uz obrazloženje da je bilo mnogo aktivnosti, pa da bi priprema svih ugovora bila ogroman posao i da trenutno ne bi mogao udovoljiti zahtjevu.

Protiv tog dopisa tužilac je izjavio žalbu, sa tvrdnjom da tuženi nije pravilno primjenio član 14. Zakona, jer nije naveo zakonski osnov za izuzeće informacije, a morao je donijeti i odluku u formi rješenja.

Tužilac je dana 08.08.2016. godine uputio dopis kojim je zahtijevao od tuženog odluku o izjavljenoj žalbi, koju je izjavio protiv akta tuženog od 06.05.2016. godine, ostavljajući mu naknadni rok od još 15 dana za odlučivanje, o čemu je uredno dostavio i dokaz o dostavljanju tih podnesaka tuženom.

Na prvi mah bi se dalo zaključiti da je tužilac ispunio sve uslove za postupanje u smislu člana 17. ZUS, jer tuženi zaista nije odlučio o izjavljenoj žalbi, što ne spori u svom odgovoru na tužbu, kao i što nije odlučio nakon uložene urgencije u narednih 15 dana od ponovljenog traženja, ali da bi se radilo o „čutanju uprave“, pa i u situaciji kada se radi o zahtjevu po Zakonu, onda mora da „čuti“ upravni organ, koji po zaključku ovog suda nije tuženi.

Tuženi nema samo osnovane tvrdnje kada navodi da se u upravnom sporu može osporavati jedino konačni upravni akt, s obzirom da je članom 8. ZUS propisano i da se, pod uslovima iz člana 17. ZUS, upravni spor može pokrenuti i kada nadležni organ o zahtjevu, odnosno o žalbi stranke nije donio odgovarajući upravni akt, ali je tačno da dopis tuženog broj: 637/16 od 06.05.2016. godine nema karakter upravnog akta, te su u tom pravcu tvrdnje tuženog pravilne, pa protiv tog dopisa i nije bilo mogućnosti podnošenja žalbe. Nije nužno da je dopis donesen u formi rješenja, da bi se isti mogao smatrati odlukom, ali ne u upravnom postupku, jer mu nedostaje karakter nadležnog organa za postupanje u upravnoj stvari, a nesporno je da postupak pružanja informacija predstavlja upravni postupak.

Zato pravilno tuženi ističe da nije pravno lice, koje je u vlasništvu, ili koje kontroliše javni organ, kako je to propisano članom 3. stav 2. tačke đ) Zakona, jer već u stavu 3. tog člana propisano je šta se smatra kontrolom, a stavom 5. istog člana šta se smatra nadležnim javnim organom. Tako da „kontrola“ podrazumijeva raspolaganje informacijama, dok je nadležni javni organ onaj koji ima kontrolu nad traženim informacijama, pa je to onaj organ koji je sačinio informaciju, ili za koga je informacija sačinjena. Tuženi ne kontroliše javni organ u smislu Zakona, niti je javni organ, sa javnim ovlašćenjima. Kada bi se prihvatile tvrdnje tužioca u vezi sa tumačenjem pravnog lica koje je u vlasništvu, ili koje kontroliše javni organ, onda bi to značilo da su sva pravna lica u obavezi davati sve informacije na zahtjev tužioca, pa i one o svom poslovanju, jer sva pravna lica, kontroliše različita inspekcija, što nije cilj Zakona, a sve kako je to propisano članom 1. Zakona. To što u tuženom opštinski kapital zauzima 65% u strukturi čitavog kapitala, nije odrednica po kojoj će se odrediti karakter pravnog lica iz člana 3. stav 2. tačke đ) Zakona, jer se pojam vlasništva iz te tačke đ) ne podudara sa pojmom javnog organa, o čemu je sve pravilne tvrdnje dao tuženi u svom odgovoru na tužbu, a iz čega se zaključuje da ni tuženi nema taj karakter, koji mu daje tužilac, zahtijevajući od njega navedene informacije. Zbog navedenog je bespredmetno zahtijevati od tuženog dostavljanje traženih informacija, ali i zahtijevati donošenje odluke o izjavljenoj žalbi.

Zbog svega navedenog, nisu se ostvarili razlozi iz člana 31. stav 4. ZUS, pa je tužbu valjalo odbiti, na osnovu ovlašćenja iz člana 31. stava 1. i 2. istog zakona.

Shodno članu 25. Zakona stranke nemaju obavezu plaćanja sudskih taksa, tako da o prijedlogu tužioca nije ni donesena odluka.

Sud je tuženog odbio sa zahtjevom da se tužilac obaveže naknaditi mu troškove upravnog spora, jer odgovor na tužbu nije obavezna radnja, niti je isti doprinio razrješenju predmetne upravne stvari, a sve analogno odredbi člana 49. a) Zakona o upravnim sporovima, jer se dosuđuju samo nužni i stvarni troškovi.

Zapisničar
Brković Ljiljana

S/t A i i/a
Bošnjak /Plazman Ljiljana

